

L'origen i la naturalesa

“Però que aquest mateix ‘parlament per delegació’ –al qual se li ha encomanat de resoldre un problema institucional i polític que té les causes que té, etc.– haja de debatre, votar i ‘decidir’ també quin és ‘l’origen i naturalesa de la llengua’, això, senyores i senyors, ja és del tot excessiu. L’origen i la ‘naturalesa’ valga’m la Mare de Déu!”

A tenent a la lògica i al sentit comú, les solucions als falsos problemes han de ser per força falses solucions. De fet, l’única solució bona que admet un fals problema és reconèixer que el problema és fals, és a dir que el problema no és aquest sinó un altre. Dic això perquè si els il·lustres –i en general disciplinats– representants dels partits polítics al Consell Valencià de Cultura s’hagueren guiat per aquest elemental criteri en l’ús de la raó, segurament s’haurien estalviat moltíssimes hores de sessió i de discussió, i moltíssimes consultes a les oficines dels partits corresponents. Anem per parts, i miraré d’explicar-me. Vostès saben perfectament quines són les causes i les raons del problema que ens ocupa, i que calia i cal resoldre d’alguna manera (de *qualsevol* manera?). Un problema que, com a problema real, racional, cívic i polític, no existia fa quaranta anys, o trenta, o encara vint-i-cinc. Existia la falta d’informació general, no per cap deformació dels cervells sinó per les carencies escandaloses de l’educació pública de moltes generacions. Existia un petit sector d’anticatalanistes més o menys residuals (no orgànics, no institucionals: ni el Rat Penat, ni el Centre de Cultura Valenciana, abans de ser objecte de “colps d’estat” perfectament planejats), però la seua influència pública era nul·la: no tenien encara un diari. I ningú havia descobert tampoc que allò podia ser una arma de batalla contra les noves forces democràtiques: ningú –ni la senyora Reyna, ni Broseta, ni Abril, ni Attard– havia decidit encara la producció i ús de gasos verinosos en la guerra política. Fins que ho van decidir, els van finançar, els van fabricar, els van usar, i ha passat tot el que ha passat. I el resultat de la intoxicació massiva és el que se suposa que havien de curar o resoldre les sessions i debats del CVC. Admirable propòsit, sobretot quan s’ha de dur a terme sense que els grans productors d’aquell gas diguen: sí senyor, això és tòxic, l’hem usat, però ara el destruïm i no en produïrem més. D’aquest problema, que és *el problema*, sembla que cap Consell Valencià de Seguretat en la Cultura no discutirà mai: el poder té dret de veto.

Però bé, suposem que això era impossible. Suposem que tenia sentit buscar un cert acord emetent una opinió o dictamen col·legiat sobre allò que semblava que era el problema polític:

la composició d’una institució normativa per a la llengua no-castellana (ai dolor: del castellà cada dia més triomfal, qui se n’ocupa?) dels valencians. Suposem que això, seguint les ordres dels partits designants, es podia fer més o menys raonablement (llavors, per què no ho feien els partits directament, a les Corts Valencianes o en comitès privats previs, en comptes de fer-ho *a través* dels seus representants al CVC?; és que, fent-ho el CVC, el resultat tindrà més autoritat, quan és patent que, si en té alguna, és per delegació dels mateixos partits?; el *truco*, per als polítics, és perfecte: la innocència i bona fe d’alguns consellers, també). Suposem que es podia dictaminar sobre la hipotètica Acadèmia Valenciana de la Llengua, després d’infinites audiències i després d’altres infinites deliberacions. Suposem (és suposar molt: veurem el resultat) que la nova entitat tindrà una composició decent, i que podrà funcionar sense continus debats interns estèrils provocats pels seus membres més silvestres. Suposem que, amb tot això, el CVC haurà fet una obra bona, digna d’un resignat sospir quan direm: uf, podria haver estat pitjor.

Però que aquest mateix “parlament per delegació” –al qual se li ha encomanat de resoldre un problema institucional i polític que té les causes que té, etc.– haja de debatre, votar i “decidir” també quin és “l’origen i naturalesa de la llengua”, això, senyores i senyors, ja és del tot excessiu. L’“origen” i la “naturalesa” valga’m la Mare de Déu! O siga, no la composició d’una entitat pública, la denominació administrativa, o coses així, sinó la *naturalesa* i l’*origen*, per tots els sants de cel! Com si això fóra un “problema” que es resol amb llarguíssimes deliberacions dels representants d’uns partits polítics (una curiositat: de què dimonis, de què collons, parlaven quan “deliberaven” sobre l’origen i la naturalesa?). I ara que han votat, ja sabem quina és oficialment la naturalesa i quin és l’origen? La pretensió és tan insòlita, que se m’escapa. Tan admirable, que se’m fa inintel·ligible. Ja sé que em diran que, de tota manera, les coses estan com estan, i calia fer-ho, fins i tot amb repugnància moral i racional. Molt bé: si realment calia donar una falsa solució a un problema fals, es deuen haver quedat molt descansats. I si, finalment, el nou producte funciona com a antídoto contra els gasos tòxics, benvingut siga. Mentrestant, que em siga permès, com a mínim, el dret a la perplexitat.